

38. szám.
 Septemb. 22-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatálnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Katona-versek.

I.

Trali — tralo!
 Ha zúgnak az ágyúk
 A harez mezején,
 Nem retten a harezfi,
 Megáll a helyén!
 Páh, tréfa — bolondság,
 Mi lenne nehéz?
 Anstandból vadászni —
 Ennyi az egész!
 Tralira — hurrah!

Trali, — tralo,
 Ha hallom a marsot
 És szólt a vezér,
 Megyünk! tudom ugy visz:
 Baj nem hamar ér.
 S találjuk az ellent?
 Mig készülődik:
 Pif — paf! s nem áll lábom
 Tán az ötödik!
 Tralira — hurrah!

Trali — tralo,
 Így szép ez az élet,
 Pénz, bor van elég!
 Szétverve az ellen —
 Mint tőle telék . . .
 Kár, hogy hazaküldnek,
 Még mindenünk sok:
 Eh, itt marad — máskor
 Is kelleni fog!
 Tralira — hurrah!

Trali — tralo,
 Ha most hazaérünk,
 Vár női kebel,
 Bíró s a szenátor
 Ur, megsüvegel.
 És megveri vállunk
 Majd a generál,
 Ki tiszteli népét:
 Ő éljen! igyál!
 Tralira — hurrah!

II.

Érik a rozs, héj legények!
 Kaszálja le akárki,
 Úrláb, rézelo*) — minket visznek
 Ellenséget kaszálni,
 Megfűjták a csatajelszót
 Dupla marsban előre!
 Ha már így van — vitéz magyar
 Ne hozz szégyent nevére.

Ott egy erdő hegy tetején,
 Abban van az ellenség;
 Zúg a parancs völgyfenékről:
 „Szuronyt szögezz legénység!”
 Ez kell nekünk, hajrá fiúk!
 Mutassuk meg, kik vagyunk,
 Majd ráérünk megolvasni
 Holnap — hányan maradtunk...

*) Urlauber és Reserve székelyföldi kiejtés szerint,

Az angyalát, markotányos!
 Miből van a szalonnád?
 Még ha kakuktéj volna is —
 Olsóbban id'adhatnád!
 Ez a prófont, — s a pálinka,
 Ez is olyan jakhecz-szag...
 Majd jobban lesz, ha lesz miből —
 Csakhogy haza eljussak!

Édes apám, édes szülém,
 Ne sirjatok utánam!
 Ha elveszek — felírják az
 Égben — mire használtam...
 S ha megélek, bárha testem
 Egy-két taggal meg is fogy —
 Jó az isten! kikeressük
 Az adónkat valahogy.

Számol Károly.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak nem szeretnik mozstand Pest városi magistratusnak orra lenyi! Mindenüve oranal fogva odavezetnek, it van bűdös, iteneg van mig bűdöseb: tesik mi uczankba gyönyi, ot van mig csak legbűdöseb; a hun van cloaca, a hun van csunya ausgusz, oda elvezetnek üket, a hun valami tragyaverem van, a hun van szemitdomb, azt nekik denuncialnak, s kel adnyi nekik arul nem „visum repertum“-ot, hanem „olfactum repertum“-ot. Igazan mondok, ha derik magistratus niha niha mas helyrül orokat nam kapna, maga tulajdon oraval ezt a sok functiot meg nem gyözne. Pedig mig menyi denuncialnyi valo van ezen a tiren! Nem izz szolok arul a tudva levő Augias istalojarul, a minek kitisztogatasat olyan rigen sürgetyük mar, de a mit mig most izz csak iparkodnak desinfectionalnyi; hanem csak feljelentem, hogy micsoda szörnyüsigg az, hogy it a tüzszomszidunkban a Hírnök Janozs ezelöt tizenkilenez eszten-dövel megholtakat se nem enged eltemetnyi, aztan meg komaja aszonyaval, Idök Tanujaval odakin publikum elöt szeny es ruhaikat kimosnak. Nem kelene ezt megengednyi.

De ne beszilyünk mindig csak szomoru dolgokrul, szoljunk inkab magas politikarul.—

Mar megint megjelente Franciaországban új Europa mapaja. Latam saját szememél; tehat igaz. Aba van azutau nekünk jo dolgunk. Van egy nagy Austria, Austria nélkül; Bics varosa kimarata belüle, mint kaposztatorzsa a hobul, is lete Nimetország granicz-varosa. A helyete let Pest Anstria fővarosa, Serbiaval, Bulgariaval, Bosniaval, is Konstantinapoly varmegyivel. Ez mind ösze tartozik, is egy orszagot kipzel, a kit neveznek Austrianak. Törökország, az futts! a helyete mink leszünk magunk basák. Sultan helyete lesz csak főispány Konstantinapolyban, szeraly nélkül. Hanem akoraig fog kidolgoztatnyi egy nagy austriai nyelv, a mi nem lesz se magyar, se nimet, se tot, se racz, se ruman, se görög, se török, hanem mindenikbül valami, is azon a nyelven fognak administralnyi osztrak szolgabirok, is fognak predikalnyi osztrak papok. Is enek az egisz planumnak realizalashoz nem kelete egyib franczianak, mint egy pemzli, meg egy krajezar ara zöld festik, a kivel ezt a darabot mapan egy színüre befestete. Masok izz probaltak mar ezt a mapafestő orszagalakitast idezs lelkem, sed azoknak se nem successit.

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon

Alig, alig...

Alig, alig jö a tavasz :
Nyílik a kis ibolya,
Alig serdül a leányka :
Szívének van nagy baja.

Mily korán virágnak indul,
S őszszel érik a kökény,
Hányat szeret, s csábít el? mig —
Egyet elvesz a legény.

Őszszel is hajt egy virágot
A tövisfa s ibolya,
A menyecskét búba ejti
Férjének deres haja.

A kortes.

A legutóbbi napok története a Fremden-register szerint.

— Gróf Andrassy Gyula mai nap Bécsbe megérkezett.

— Báró Sennyey a mai esti vonattal Budára visszautazott.

— Gróf Andrassy a mai reggeli vonattal Szent-Lászlóra elutazott.

— Báró Sennyey Budára ma reggel megérkezett.

— Gróf Andrassy ma este Pestre visszaérkezett.

— Báró Sennyey Bécsbe a mai gyorsvonattal felutazott.

— Gróf Andrassy a mai esti vonattal Bécsbe elutazott.

— Báró Sennyey Bécsben maradt, gróf Andrassy Pestre visszautazott.

— Gróf Andrassy és báró Sennyey Érsekujvárnál összehatalkozott, a mint le- és felutaztak.

— Báró Sennyey és gróf Andrassy ismét találkoztak Érsekujvárnál, a mint fel és leutaztak.

— Gróf Andrassy Bécsben maradt, báró Sennyey Budára visszatért.

— Gróf Andrassy Zemlinbe utazott, gróf Apponyi Trouville-be utazott, báró Sennyey Budára utazott, Majláth kancellár Zavarra utazott, gróf Larisch Csehországba utazott, báró Kemény Helvéciába utazott.

(Ezzel a „voyage autour du monde“ első kötete be van fejezve.)

Hogy nyerte meg Sándor bácsi Z. gróf anyjáról maradt örökségét?

„Pinczém minden borát rá merem tenni, hogy nincsen köztünk egy sem, ki képes lenne az asztal alatt

fekve, három ütest kiállani, melyet én pusztá kézzel az asztalra teszek“ — szolt az öreg Sándor bácsi, a jó boroktól már kissé felhevült katonatisztekéből álló vendégeihez. — „No azt szeretném én látni, hogy nem áll-nám-e ki? — szolt Z. gróf főhadnagy — a borok ellenében anyámtól rám maradt egyetlen örökségemet te szem fel, hogy kiállom a három ütest az asztal alatt.“ A fogadás megtörtént, s a gróf minden teketória nélkül egyenesen az asztal alá feküdt; Sándor bácsi egy hatalmasat az asztalra ütött, ugy, hogy az üvegek tánczoltak bele; erre a gróf kidugta fejét, és nevetve mondá, hogy az elsőt már kiállotta, — a második ütésnél meghívta az összes vendégsereget a jó borokra, melyeket ily könnyü szerrel megnyert, ő így hitte. — Sándor bácsi, mintha semmi sem történt volna, élénken társalgott vendégeivel, kik feszült figyelemmel várták a harmadik ütés eredményét, azonban sokáig kellett nekik várniok, mert Sándor bácsi a nagy beszédárban egészen el lát-szott feledni az asztal alatt fekvő főhadnagyot; végre ez is megsokalta a várást és türelmetlenül mondá, mi-latt ismét kidugta fejét: „urambátyám, a harmadik ütest!“ „Csak türelem, öcsém, azt holnapután kapod meg, addig is csak maradj helyeden.“ Mint nyíl, ter-mett talpra az ifju gróf, s aztán bús arczczal mondá: „bátyám, megnyerte a fogadást; de igérje meg legalább, hogy anyámtól reám maradt örökségemet mindig becs-ben fogja tartani, különben soha sem tudnék magam-nak megbocsátani, hogy ezt ily könnyelműen elvesztet-tem.“ — „Kezemet és szavamat adom rá, öcsém, hogy ezt, bármi legyen, mig én élek, mindig becsben fogom tartani.“

Másnap estve egy kényelmes uri hintó állt meg Sándor bácsi tágas udvarán, és ebből az öreg nőtlen ur nem kis bámulatára egy 60 éves delnő lépett ki, ki mag-gát, mint a megboldogult Z. grófné egykori társalko-dónóját, és a grófné fiára hagyott egyetlen örökségét mutató be.

Sándor bácsi kissé savanyu arczot csinált, de sza-vának hive maradt, mert az öreg delnő itt igen csen-des és kényelmes életet élt mindvégig. — Csak azt nem tudta Sándor bácsi magának megbocsátani soha, hogy oly fiatal ember, mint Z. gróf, tette ily csúffá.

Donna.

Ujabbkori paradoxon.

Az amerikai szabad államok, melyek az ameri-kai *délicket* levették, azért, hogy a *feketerabszolgotar-tást eltörüljék*; — egyesülnek az eurpai *északiakkal*, hogy a *fehérabszolgotartást megszilárdítsák*.

A segíteni vágyók.

A sápadtság, erőtlenség azt jelenti, hogy gyöngye a pátiens constitútiója, azt kell helyreállítani, s azután a jó szín majd megjő magától.

A kortes élelményei.

Csakis az én csupánságos egyedüliségemre róhat a sors *csakis* annyit, *csakis* azért tán, mert *csakis* magam vagyok a kortes, miszerint ott is, hol *csakis* az akadémia választókerületének volna *csakis* kiváló hivatása föllépni: *csakis* nekem hivatlannak kell *csakis* azért beleszólanom eme választásokba, mert tán *csakis*, csupán egyedül engem boszant leginkább a *csakis* szónak oly gyakori használása, nem *csakis* az alföldi, hanem fővárosi naplóinkban is, pedig *csakis* a napi sajtónak egyik főkötelessége, hogy nem *csakis* a bomladozó, foszlányos politikának szentelje *csakis* egész valóját, hanem egyik

főczélja *csakis* a magyar nyelvnek nem *csakis* elpongyolósítása, hanem *csakis* tökéletesbitése legyen; *csakis* most van már elég idő és alkalom erre ügyelnünk *csakis*, mert eddig *csakis* a háboruval, később *csakis* a békével, legutóbb pedig *csakis* a miniszteriummal foglalkozánk, mely dolgok *csakis* nem tőlünk függvén, *csakis* nyelvünk most már újra mindenünk, és *csakis* ezt műveljük legelébb.

A Besze János találmányát kigúnyolták, tehát én biztosabb utat tudok az államkölcson kifizetésére, melyért én is keresztre számítok: A mostani augusztusi

A segíteni vágyók.

A sápadtságon nagyon könnyű segíteni. Egy kis piros festék az arcra, s a világ azt fogja hinni, hogy a legegészségesebbek vagyunk.

országos dalárünnepélyre Aradra készült dalkörök, országsszerte dalestélyeket tartottak az uti költségek fedezésére, az ünnepély egyéb összejövetelek miatt elmaradt, vagy tán ép azért, mert a dalárok nem tanultak más darabot, mint: „Gyere be rózsám, gyere be!” A tömérdek kincs a dalárok zsebébe rekedt; jó volna legalább egy részéből az államadósságot kifizetni, más részéből pedig egy új háborút tervezni bécsi gazdálkodás szerint.

K...i szenvedélyes borász ur felkéri a takarékos ságáról ismert D...i urat: hozzon neki 5 forint ára

szüreti röppentyűt. D. ur ígretét, beváltandó, kérdi a boltban: mi az ára egy röppentyűnek? és alkuszik irgalmatlanul. Hazajöve kérdi az öreg K. ur: hol a röppentyű? Barátom! — felelé D. — ez már mégis szörnyűség! egy röppentyű 20 krajczár, és egy perczig sem tart; ez mégis pénzpazarlás, ki szórná ki a pénzt oly haszontalanságokra? én bizony nem vettem, nesze itt az 5 forintod, visszahoztam.

Egy mezőváros kávéházában, hol a tekeszoba, ivószoba, játszóbarlang, négy fal közé egytűvé szorult, összejő egy exfinancz, egy exzsandár, egy expap, egy

exhivatalnok, és egy Madár-Sréti poéta. A találkozás ideje vasárnap délután vala. A tiz kéz — felváltva, pohár, üveg, tekeveszsző, tiz krajczáros, forintos, kréta kártya, vagy legalább egymás haja nélkül egy pillanattig sem volt. Az egyik be, a másik ki, a mámor labirintusán. Kedden hajnal felé egyik egy szögletben, másik a székeken, harmadik a tekeasztalon nyul végig. Az expap és Madár-Sréti hiában ránczigálják őket, nem bírják fölkelteni, hortyognak azok irgalmatlanul. A ferblit kettősben folytatják. Az expap a gusztálás közben elalszik, Madár-Sréti perczenkint noszogatja, mint a rosz lovat: „tégy vizit, blind, mit hisz vissza? adod vagy nem? ne aludj!” De biz a 21 makkal a kezében elkezd gusztandó hortyogni, és nem bírja Madár-Sréti felköltetni. Behuzza ugyan a kasszát, de egyedül maradt. Egész nap elveri a tekézőket, leferblizi, lefőzi a diletantsokat, és estve sem bírva felköltetni a quartetben hortyogókat mély mámoru álmaikból — leül az üvegek és poharak közé, töltöget, iszik, rágyujt, füstöl, mint egy lokomotiv, és egyedül ferblizi a „hogyan jött volna”-t.

Szeretném tudni édes olvasóm: van-e köztetek egy, ki azonnal meg tudná mondani: melyik vala a legnagyobb korhely? Madár-Srétit gondoljátok ugy-e? Oh nem! Én vagyok legkorhelyebb, ki ezt mind végig néztem, és végig birtam nézni.

B. mezővárosban találkozáván odavaló orvos barátommal, kérdém tőle: van-e jó vásár? „Még eddig nem ér semmit — mondá — ha csak este felé nem nővi ki magát, majd ha keményen verekednek, tán kinéz egy-két látéleti díj.”

Az öreg Sz...d rendkívül iszonyodott a 13-as számtól. Családja csak ő és kedves oldlabordájából állott. Az ég tudja, hányadik névnapja volt az öreg urnak megtartandó. A vacsorához ülésig épen 11 vendég érkezett meg, de azért 14 személyre volt terítve. Már tállaltatni kellett s mégis csak 13-an voltak, annyinak pedig asztalhoz ülni lehetetlen. Az öreg sürgetőleg küld a szomszédba, hogy nem jött-e haza a még tegnapi várta öreg szomszéd ur? Nem jött biz ő. Szerencsére bekapogtat egy szuplikáns, ki a tiszteletes urat keresi. Az öreg házi ur nyakon fogja, és asztalhoz ülnek 14-en. Jóformán körül se jár az első tál étel, pihegve lép be egy futár, hogy a vén béresné halálán van, és végső imájához a lelkiatyát kívánja. A papnak menni kell, ismét 13-an maradnak. Az öreg házi ur egyszerre kél fel a pappal, és kikiséri, hogy 13-an ne üljenek az asztalnál. „Ez nem jó jel — mondá — azonban tetetett nyu-

galommal a pap után küldi a rector, hogy őt siettesse, és nála nélkül vissza ne jöjjön, ekkor ő leült, mert csak 12-en maradtak. Alig ül le, a rég várt öreg szomszéd megérkezik, ismét 13-an vannak; ő fölkel a jött üdvözlésére, de mérgét nem bírta eltakarni, mondván: „be későn hoz az ördög, mióta várunk!” A bajon segítettő, a szuplikáns kéri fel, hogy néznie a pap után, hogy ne késnék. 12-edmagával maradván, leül ő is. A rector visszajő, hogy a papot nem találja a betegnél. Ismét 13-an vannak; az öreg ur nem engedi leülni, hanem azonnal visszaküldi, hogy honn néznie meg, mert tán haza tért be egytuttal valamiért. A rector elmegy. Nehány percz múlva jő a szuplikáns, hogy már a vén béresné meg is halt, ő nem talál se papot, se rector. Szüntelen 13-an vannak. Az öreg házi ur kéri szépen, hogy sziveskedjék a pap lakásán megnézni, mert bizonyosan honn lesz valami okból. Ez is elment. Jő utána másik uton egyenesen a betegtől a pap. Ismét 13-an vannak. „Ez már mégis szörnyűség! dörmög az öreg és feláll az asztaltól, már lehetetlen a veszélyt elkerülni.” A szép Vedreyné babácskája honn agyonsirja magát, haza kell futnia szétnézni, vagy meg is szoptatni, a nagy mecklenburgi férj hazakiséri, eltávozik a halberzwelwe. 11-en maradnak. Alig ül le az öreg ur, jő a rector és a szuplikáns, ismét 13-an vannak. „Nem találjuk a tiszteletes urat.” „Hisz itt van, egyék meg a fülét” szól nagy mérgesen az öreg ur saját nevenapján. De ezalatt a vendégek valahogy megvacsoráltak, és az elnőklő háziasszony is igyekezett a gyűlést feloszlatni. Megérkezik a halberzwelwe is, és hozzálátnak e bűngészéshez: az öreg ur, ki eddig még csak mérget evett, a pap, szuplikáns, és a rector. — Az öreg ur előitéletes félelméből örökösen maga idézte elő a 13-as számot. Végtevére behalt.

A nőtlen orvos és kocsisa.

- No Gergely, mi baj?
- Hm — uram! nagy baj van.
- Hol fáj? mi fáj?
- Seholy is, mindenütt is.
- Tyhü! tán átfáztál?!
- Dehogyan fáztam, nagyon is melegem van.
- Hát mi a manó lelt?
- Recept kéne uram! de igazi...
- Mi a tüzes menykőnek?
- Annak ugyan nem; — hanem Juczinak. Erővel hozzám akar jönni feleségül, de mindjárt; pedig tudom is én, melyikünket illet igazán, ha még egyszer olyan szép is.

Fürdői életképek.

(Folytatás.)

Hadd defilérozson az én költő barátom is, ki a savanyu víztől égi lángokra gerjedve, kantártalan pegazusával vakon barangolta be a költészet terra incognitáját. — Költeményeit eddig csak úgy suttyomban mutogatja, de ezt egyedül a költői sereg iránti könyörületből teszi, mivel ha csak egy Gvadányi sonettet nyomtatásba ad, ezzel tönkre zündnadlizza valamennyit. Bár költeményeit titokban tartja, azon hasznát mégis vettük, hogy a mint az első verset megírta, azonnal megeredt a jöltévő csendes eső, és hozott bőségben hajdinát, sargut, kukoriczát, tarló-répát, mi ily nyomasztó évben nagy rubrica, bizonyosan több, mint a költemények nagyobb része a közönségnek vagy a költőnek használt volna. — Az én költő barátom külföldön szándékozik verseit kinyomatni, és gőzhajón hazaszállítani; ha valahogy a katlanhoz közel esik a csomag, bizonyosan jó áron eladja az utolsó példányig, ha csak vizenyösségükkel a katlant ki nem oltják.

A költő után sétál az én gyógyszerész barátom, de nem ám Patikárius, ki gyakran igenis olesó pénzért édes hangokkal bájolja el füleinket, hanem valóságos gyógyszerész, ki méregdrága árért keserűnél keserűbb italokkal traktálja a publikumot. — Ő eredeti ember, de neve németből van fordítva. 1860-ik évben ruháit is németből fordította magyarrá, azonban csak a frakkot; a bugyogónál elégnek tartotta, hogy a csizmán belül huzza. — Előrelátóságát a következmény igazolta, mert 1862-ki ősszel csak az öltözködési rendet kellett megváltoztatni, hogy a kor szelleméhez alkalmazza magát; 1860-ban t. i. előbb huzott bugyogót, s reá a magyar csizmát, 1862-ben pedig elébb a magyar csirmát, s azon kívül a bugyogót; mult ősz óta ismét belül van a sruffi. Igen jártas vegyész, mert az almaléből olyan bort csinál, hogy végtére maga sem ismeri ki borai közül. — De ne tessék ám azt hinni, hogy bora hasonlít az almalévhez; ellenkezőleg, ő az almalevet csinálja borához hasonlóvá. — A savanyuvizet seres pohárból iszsa, melyen az unciák vonalokkal jeregyezvék; naponkint egy unciával feljebb megy, végtére Muki bácsin is kitesz, nem is kap fürdőjébe savanyu vizet, mert fürdői illetőségét már akkorra mind leunciázta.

Nobile par fratrum! Itt jön a másik gyógyszerész. Különös örömét leli abban, hogy reggelenként ismert, nem ismert tagját a társaságnak vaskalapos doctori pedanteriával kikérdezi: hogyan aludt? hány pohár vizet ivott? minő hatását érzi? mit reggeliz? mit ebédel? mit vacsorál? — Ezután kezdődik az ordinatio: többet

vagy kevesebbet igyál, ezt vagy amazt ne egyél, ha délután aludtál, azt többé ne tedd, ha nem aludtál, legalább fél órát szunnyadj; ha vacsorát ettél, jövőben hagyj fel vele, ha pedig nem szoktál vacsorálni, okvetlen szoktasd reá magadát; ha hidegen ittad a vizet, töltesse bele meleget, vagy vegyítsd karlsbadi sóval; mindenben és mindig ellenkezőjét ajánlja annak, mit követtél, ha bár azt az előtte való napon adott tanácsára tetted volna is.

Hát még az én komám! az ám az eredeti ember, milyen a világ alkotása óta több nem volt, és nem is lehet. — Pusztán született, lakott, és nevelkedett, hol a világosságot csak a falu zsidója terjeszti, cserélvén lopott gubacsért fagygyu gyertyát és maschinát. — Fél-évig Zágrábban mindennap kétszer megnézte az iskola belsejét, de a „que maribus“ igen fojtotta a mellét, azért ad Lares paternos desertált. — Vitézkedett is 1848-ban, mint nemzetőri kapitány, de csak addig, mig az első hónapi nyugtáját megírta, mihelyt ezt honorálták, azonnal minden létező és nem létező nyavalya meglepte, mi okból sine caractere quittirozott. — Ő nagyon practikus földműves is, birtokából, és pedig nagyatyjáról maradt eszközökkel, és módon, csak épen annyit szánt, vet, a mennyi egyik aratástól a másikig elég kenyeret ad. — A szépművészetet is pártolja, van neki két darabból álló könyvtára: egyik az álmoskönyv, másik a csizói; de van egy kis sipládája is, melylyel vendégeit mulatattja.

Egyidőben ellenálhatlan vágy lepte meg vasutat látni és azon utazni. Eljött tehát velem Grétzbe, Bécsbe, de még Pestre is. A mint a vasuti állomásra értünk, — azon időben, midőn nem kellett 20 krajczárt fizetni azért, a miért a pályaudvarba benéztél — az én komám egyenesen az udvarba futott, de felém visszafordulva gyanakodó arcz kifejezéssel kérdezé tőlem:

„Hát hol vagyunk?“

„A spielfeldi pályaudvarban.“

„Hát hol van itt a vasut?“

„Hisz rajta áll.“

„Ez csak kerékvágás, bizonyosan odább van a vasut.“

Alig birtam vele elhithetni, hogy a vasut nincs egész szélességben öntött vasból; mindaddig nem is hitt, mig a „tartalék-gép“ elő nem robogott: — csak ekkor hitte, hogy a gőz-mozdony vas-kerék-vágásban jár.

(Folyt. köv.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nincs edesebb, mint megpihenni a bevégzett — sommitmentetés után.

— — A Hungáriából olvasom: „a budai várlak udvarát a napokban kisperték.“ (Ebből azt következtetheti, hogy az *udvar* ismét leköltözik Budára.)

— — A Hungáriából olvasom: „a budai várkertben a fűgékét leszüretelték.“ (Ebből azt következtetheti, hogy a magyar országgyűlés nem sokára összehívatik.)

— — A Hungáriából olvasom: „a budai vársétányon a gesztenyéket zsákokra szedték.“ (Ebből azt következtetheti, hogy megint fogunk valami tüzes gesztenyéket valami európai szövetséges számára a forró párásból kikaparni.) Ilyen újdonságokkal szolgálhatunk ezután is.

— — Fránya gyerekek azok a prágaiak. Ki tenne fel ennyi hadi taktikával párosult diplomatikát egy cseh fővárosul. Hát ők kikalkulálták, hogy azon idő között, míg a poroszok kivonulnak Prágából, s a között, míg az osztrákok ismét bevonulnak, egy kis rövid interregnum esik, mely alatt gazdátlanul marad a világhistoria. Hát ők most összebeszéltek, hogy ezt a rövid felvonásközt, mely alatt Prága senkié sem, ők azzal fogják kitölteni, hogy — azalatt eldöngetik a zsidókat. (S ezt nevezik foederalismusnak.)

— — A bécsi officiosus lapok azt írják, hogy azért nem lehet még az országgyűléseket egybehívni, mert a cseh képviselők még a mezei munkát végezni most indultak el. (Nálunk az ilyen mezei munkát ugy híjják, hogy „hazamentek zabot hegyezni.“)

— — Metternich is leköszöngét a párisi követ-

ségről. (Ugy látszik, hogy addig tanitgatta a Tuileriák udvarában a „schwarzer Peter“ zálogosdi mulatságot, míg ő maga lett a *schwarzer Peter*.)

Cholera-versek.

Meg lévén tiltva a sörivás.

Retteg cholerától Dréher és Tüköri:

A cholera miatt mert nem kel a söri.

Egy forint lévén egy üveg vörös bornak ára.

Egy forint az ára üveg bikavérnek,

Mostan hát a bikák bezeg sokat érnek.

Porto-Rico.

A brünni polgármester.

Giskra ur, mikor a poroszok bevonultak Brünne, üdvözlő beszéddel fogadta őket.

Aztán mikor az osztrákok visszajöttek, azokat is üdvözlő beszéddel fogadta.

Most már az a kérdés, melyik üdvözlőlet érzette igazán?

Római jelszó.

Most mingyárt „possumus“ lesz.

Kérdés.

— Ha a ministerek excellentiás urak, hát a miniscandidátusok czíme akkor micsoda?

Talán („excellendus.“)

Az „Üstökös“ telegrammja.

Az országgyűlés nem sokára össze fog hívani, egyelőre gazdálkodási tekintetből, csak olyanformán, hogy a képviselők maguk helyett csak fotográfiáikat s beszédeikét írásban küldjék fel.

Előfizetési föltétel

„AZ ÜSTÖKÖS“

1866. IV. negyedévi folyamára.

Negyedévre (october — december) . . . 1 firt 50 kr.

Az előfizetési pénzek Jókai Mór, szerkesztő-tulajdonoshoz (Pest, országút 18. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.